

РЕШЕНИЕ

№ 2527

гр. София, 21.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 3 състав, в
публично заседание на 23.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **7433** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано е по жалба на „ЕН ДЖИ ГРУПС“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] срещу Ревизионен акт /РА/ №Р-22221024000707-091-001/14.03.2025 г., поправен с Ревизионен акт №»11-22221025055346-003-001 /24.03.2025 г. за поправка на Ревизионен акт, издадени от В. В. В. - орган, възложил ревизията, и М. И. К. - ръководител на ревизията, в частта, в която е потвърден с Решение № 536 от 02.06.2025 г., издадено от директора на дирекция „ОДОП“ – С. при ЦУ на НАП, относно установяване задълженията за корпоративен данък за периодите от 01.01.2022 г. до 31.12.2022 г. и по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ за периодите от 01.01.2023 г. до 31.12.2023 г. В жалбата се навеждат доводи, че ревизионният акт е незаконосъобразен, тъй като е издаден при съществено нарушение на процесуалните разпоредби на ДОПК и в противоречие с материалноправните норми на ЗДДС. С тези аргументи се прави искане за отмяна на ревизионния акт, потвърден с Решение № 536/02.06.2025г., издадено от директора на дирекция „ОДОП“ – С. при ЦУ на НАП.

Жалбоподателят, редовно уведомен, се представлява в открито съдебно заседание от адв. К., който поддържа жалбата. Претендира присъждане на разноски в производството. Представя списък на разноските по чл.80 от ГПК.

Ответникът - директорът на дирекция „ОДОП“ – С. при ЦУ на НАП, чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско

възнаграждение.

СГП, уведомена, не изразява становище по основателността на жалбата.

От фактическа страна.

Ревизията на данъчнозадълженото лице „ЕН ДЖИ ГРУПС“ ЕООД е възложена със Със Заповед №Р-22221024000707-020-001/06.02.2024 г. е възложено извършването на ревизия на „ЕН ДЖИ ГРУПС“ ЕООД за установяване задълженията за корпоративен данък за периодите от 01.01.2022 г. до 31.12.2022 г. и по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ за периодите от 01.01.2023 г. до 31.12.2023 г. Заповедта е връчена на 19.02.2024 г., по реда на чл. 29. ал. 4 от ДОПК, откогато тече определеният тримесечен срок за извършване на ревизията.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р- 22221024000707-092-001/17.02.2025 г. Срещу РД не е подадено писмено възражение.

Ревизията приключва с РА №Р-22221024000707-091-001/14.03.2025 г., издаден от В. В. В. - орган, възложил ревизията, и М. И. К. - ръководител на ревизията, връчен на 17.03.2025 г., поправен с Ревизионен акт №П- 22221025055346-003-001/24.03.2025 г. за поправка на Ревизионен акт. На основание и по реда на чл. 175 от ДОПК във връзка с чл. 1 от Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания /ЗЛДТДПДВ/ са начислени лихви в размер на 6 326,16 лв. зам. 11.2023 г.

През м. 11.2023 г. „ЕН ДЖИ ГРУПС“ ЕООД е ползвало данъчен кредит общо в размер на 39 106,38 лв. по две фактури, издадени на 27.02.2023 г. от „ЕУРО ДОРС“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], с основание „аванс по договор“.

Плащане по фактурите не е извършено, като ревизираното лице е обяснило, че към датата на издаването им е имало вземане от „ЕУРО ДОРС“ ЕООД. Приложени са договори за доставка на врати и споразумение за прихващане на задължения.

Към фактурите са издадени следните кредитни известия:

№[ЕГН]/24.01.2025 г., към фактура № [ЕГН]/27.02.2023 г., с основание „развалена сделка“, с данъчна основа /ДО/ 97 765,95 лв. и ДДС 19 553,19 лв.; №[ЕГН]/24.01.2025 г., към фактура № [ЕГН]/27.02.2023 г., с основание „развалена сделка“, с ДО 97 765,95 лв. и ДДС 19 553,19 лв.

Ревизираното лице е включило КИ в дневника за покупки за м. 01.2025 г. Едновременно с КИ в дневника за покупки за м. 01.2025 г., е включило и следните фактури, издадени от „ЕУРО ДОРС“ ЕООД: №[ЕГН]/31.01.2025 г. с ДО 97 765,95 лв. и ДДС 19 553,19 лв.; №[ЕГН]/31.01.2025 г. с ДО 97 765,95 лв. и ДДС 19 553,19 лв.

Издадените през м. 01.2025 г. и включени в дневника за покупки за същия период фактури,

отново са с основание „аванс по договор“ и към тях са приложени банкови извлечения от ОББ АД за извършено плащане по тях.

Органите по приходите са приели, че двете фактури от 27.02.2023 г., са издадени от „ЕУРО ДОРС“ ЕООД без основание по смисъла на чл. 25, ал. 7 от ЗДДС. Данъкът по тях е начислен неправомерно. Ефектът от неправомерно упражненото право е елиминиран с включването в СД и дневника да покупки за м. 01.2025 г. на кредитните известия. Ревизиращите са изтъкнали също така, че в дневника за покупки за м. 01.2025 г. са включени и две нови фактури за аванс със същите ДО и ДДС, към които са приложени банкови извлечения за удостоверяване на реалното плащане на аванса.

На основание чл. 175 от ДОПК от ЗЛДТДПДВ за ползвания неправомерно данъчен кредит, в размер на 39 106,38 лв., за периода от 15.12.2023 г. до 14.02.2025 г., е начислена лихва 6 326,16 лв. - предмет на обжалване в настоящото производство.

С вх. №Ж-22-260/31.03.2025 г. по регистъра на ТД на НАП С., ревизионният акт е оспорен по административен ред.

С Решение № 536/02.06.2025 г. на директора на дирекция „ОДОП“, издаденият Ревизионен акт е потвърден в оспорената част.

Ревизионният акт е оспорен и по съдебен ред с жалбата, по която е образувано настоящото дело.

Правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорване. Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК и е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Не се установяват пороци, обосноваващи нищожността на РА.

Същият е издаден от компетентен орган в кръга на определените му в закона правомощия.

Спазена е предписаната от чл. 120, ал. 1, пр. 1 ДОПК писмена форма по образца по чл. 120, ал. 3 ДОПК с всички задължителни реквизити по чл. 120, ал. 1, пр. 2, т. 1–8 ДОПК, включително мотиви, обосноваващи от фактическа и правна страна установените задължения по ЗДДС и ЗКПО с акцесорните им лихви по чл. 175, ал. 1 ДОПК и кореспондираща разпоредителна част при определяне резултатите по данъчни периоди. Фактическите констатации и правни изводи на РА са допълнени и така конкретизирани чрез тези по приложения към него Ревизионен доклад /РД/ №Р-22221024000707-092-001/17.02.2025 г., съставляващ съгласно чл. 120, ал. 2, изр. 1 от ДОПК

неразделна негова част. Възражение по чл. 117, ал. 5 ДОПК срещу РД не е заявено от ревизираното лице, поради което липсата на негово обсъждане в РА не е формален порок по чл. 120, ал. 2, изр. 2 ДОПК.

Ревизионното производство е проведено без допуснати съществени процесуални нарушения. Образувано е съгласно чл. 112, ал. 1 ДОПК с издаването на Заповед за възлагане на ревизия Заповед №Р-22221024000707-020-001/06.02.2024 г. издадена от В. В. В., на длъжност началник сектор при ТД на НАП С., оправомощена съгласно Заповед №РД-01-849/31.10.2022 г. на директора на ТД на НАП С.. Заповедта има задължителното съдържание по чл. 113, ал. 1, т. 1 ДОПК – ревизираното лице е надлежно идентифицирано с данните по чл. 81, ал. 1, т. 2–5 ДОПК; определени са поименно и подлъжностно ревизиращите органи по приходите; конкретизирани са ревизираните задължения по ЗДДС и ЗКПО и ревизираните периоди; даден е 3-месечен срок за извършване на ревизията съобразно чл. 114, ал. 1 ДОПК, който впоследствие е продължен /с/с ЗИЗВР/. Не е изтекъл преклузивният срок чл. 109, ал. 1, изр. 1 ДОПК. В рамките на ревизията от „ЕН ДЖИ ГРУПС“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] са изискани на основание чл. 37, ал. 2 и 3 ДОПК доказателства по нейния предмет, включително относно спорните доставки. Инициирани са насрещни проверки на доставчиците по чл. 45, ал. 1 ДОПК по спорните фактури, като ПИНП с приложенията са приобщени по преписката. Служебно са направени справки по информационните масиви на НАП за същите доставчици. Тази доказателствена съвкупност е формирана със законосъобразно извършени от ревизиращите органи процесуални действия. Ревизията е извършена в определения срок. За резултатите ѝ е съставен РД съдържанието на който съответства на законовата норма на чл. 117, ал. 2, т. 1-10 ДОПК. Към него са приложени събраните от ревизията доказателства по чл. 117, ал. 3 ДОПК.

Относно приложението на материалния данъчен закон съдът намира следното:

ДОПК не съдържа особени правила относно разпределението на доказателствената тежест в производството по ревизия по общия ред на чл. 112–120 ДОПК, поради което субсидиарно приложение намират правилата за доказване, установени в АПК и ГПК (арг. от § 2 ДР на ДОПК). „ЕН ДЖИ ГРУПС“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] черпи право на приспадане на данъчен кредит от спорните фактури, претендирайки го по съдебен ред след отказ за признаването му по ревизионния акт, поради което на основание чл. 154, ал. 1 ГПК и чл. 170, ал. 2 АПК вр. § 2 от ДР на ДОПК негова е тежестта да докаже всички факти, на които основава искането си за признаване на това право, за да установи, че са изпълнени условията за възникването и упражняването му. Неизпълнението на задължението на ответника по доказателствата не освобождава дружеството-жалбоподател от тежестта да докаже наличието на всички предпоставки за съществуването на твърдяното от него право. Жалбоподателят не може да се позове на проявена от ответника пасивност при попълване на делото с доказателства и по този начин да цели освобождаване от собственото си задължение за провеждане на пълно доказване на обстоятелствата, съставляващи основание на претенцията му за признаване на право на приспадане на данъчен кредит. Единствено жалбоподателят носи тежестта да докаже реалността на доставките по процесните фактури, тъй като той твърди положителния факт, че такива доставки са осъществени и именно в това твърдение се състои

възражението му срещу незаконосъобразността на РА в обжалваната част. Същият следва да проведе пълно доказване на своето оспорване, като създаде сигурно убеждение у решаващия орган в съществуването на фактите и връзките между фактите. В съответствие с разпределението на доказателствената тежест както административният решаващ орган, така и съдът, имат правото, но и задължението да приемат за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт не е доказан.

Доказателствената тежест в производството е указана от съда с определение от 24.07.2025 г., като на страните е предоставена възможност да предприемат съответните процесуални действия.

В съответствие с нормата на чл. 6, ал. 1 ЗДДС доставка на стока е прехвърляне на правото на собственост или друго вещно право върху стока, а такава по чл. 5, ал. 1 ЗДДС е всяка движима вещ. Аналогично е и легалното определение, дадено в чл. 14, ал. 1 от Директива 2006/112/ЕО, според което доставка на стоки е прехвърлянето на правото на разпореждане с материална вещ като собственик. Съгласно чл. 9, ал. 1 ЗДДС доставка на услуга е всяко извършване на услуга. Облагаема според чл. 12, ал. 1 ЗДДС е доставката на стока или услуга, извършена от данъчно задължено лице с място на изпълнение на територията на страната. Извършаването ѝ е данъчно събитие (чл. 25, ал. 1 ЗДДС), което в съответствие с чл. 25, ал. 2 ЗДДС възниква на датата, на която собствеността на стоката е прехвърлена, а услугата е извършена. Тогава съгласно чл. 25, ал. 6, т. 1 ЗДДС данъкът за извършената облагаема доставка става изискуем и възниква задължение на регистрираното лице да го начисли. Едновременно с настъпване на изискуемостта на данъка на основание чл. 68, ал. 2 ЗДДС и чл. 167 от Директива 2006/112/ЕО възниква правото на приспадането му.

Съгласно чл. 68, ал. 1, т. 1 ЗДДС данъчният кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон, за получени от него стоки или услуги по облагаеми доставки. Определяйки предпоставките за възникване на право на приспадане на данъчен кредит, националният законодател, транспонирайки чл. 168, б."а" от Директива 2006/112/ЕО, в нормата на чл. 69, ал. 1, т. 1 ЗДДС е уредил право на регистрирано лице да приспадне данъка за стоките или услугите, използвани за целите на извършваните от него облагаеми доставки, които стоки или услуги са му доставени или предстои да му бъдат доставени от доставчик, регистриран по този закон.

След като са налице предпоставките за възникването му, вече породеното право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68, ал. 1, т. 1 вр. чл. 69, ал. 1, т. 1 ЗДДС подлежи на упражняване при условието по чл. 71, т. 1 ЗДДС - данъчно задълженото лице да притежава фактура, съставена в съответствие с чл. 114–115 ЗДДС с посочен на отделен ред данък за доставка на стоки или услуги, по които то е получател.

По аргумент от чл. 25, ал. 2 ЗДДС без реално извършена доставка на стока по смисъла на по чл. 6/9, ал. 1 ЗДДС данъчно събитие по чл. 25, ал. 1 ЗДДС не настъпва, респективно – не възниква изискуемост на данъка в хипотезата на чл. 25, ал. 6, т. 1 ЗДДС, а оттам – по аргумент от чл. 68, ал. 2 ЗДДС, не възниква и функционално свързаното право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68, ал. 1, т. 1 ЗДДС, поради което същото не може да бъде упражнено дори при наличие на хипотезата на чл. 71, ал. 1, т. 1 ЗДДС (аналогична на чл. 178, б."а" от Директива 2006/112/ЕО).

От горния анализ се установява, че възникването на правото на приспадане на данъчен кредит по ЗДДС е обусловено от:

- качествата данъчнозадължено лице на доставчика и на получателя /вж. т. 25 от решението на СЕС по дело С-18/13/;
- своенето на данъчния документ от получателя – чл. 71, т. 1 ЗДДС;
- получаването на стоките/услугите по доставката /“...действителното извършване на облагаемата сделка...” според т. 30 от решението на СЕС по дело С-642/11/;
- отреждането на полученото за икономическата дейност на ДЗЛ /така т. 36 от решението на СЕС по дело С-153/11/.

Отсъствието на който и да елемент от пораждащия правото на приспадане фактически състав изключва възникването на правото. В процесния случай по мотиви, изложени по-долу, съдът намира за доказани и четирите условия.

В множество свои решения СЕС – напр. Решение от 06.12.2012 г. по дело С-285/11, Решение от 31.01.2013 г. по дело С-643/11 и др., приема, че за да се признае право на данъчен кредит е необходимо първо да се провери дали доставките са реално осъществени в съответствие с правилата за доказване по националното право. В решение на СЕС от 6 декември 2012 г. по дело С-285/11 г. изрично е посочено, че за да се установи, че на основание на процесните доставки на стоки е налице правото на приспадане, е необходимо да се провери дали последните са били реално осъществени и дали съответните стоки са били използвани от получателя за извършването на облагаеми сделки. В т. 32 е записано: „Запитващата юрисдикция е задължена в съответствие с правилата за доказване, установени в националното право, да извърши глобална преценка на всички елементи и фактически обстоятелства по делото“. „Ако в резултат от тази преценка се установи, че разглежданите в главното производство доставки на стоки са реално осъществени и впоследствие тези стоки са били използвани за целите на неговите облагаеми сделки, по принцип правото на приспадане не би могло да бъде отказано (т. 33).

От изложеното следва, че за да се признае правото на приспадане на ДДС, е необходимо стоките или услугите да са реално получени и да са използвани за целите на облагаеми сделки. От друга страна в т. 37 съдът допълва, че националните административни и съдебни органи следва да откажат да признаят право на приспадане, ако въз основа на обективни данни се установи, че се прави позоваване на това право с измамна цел или с цел злоупотреба. Това е така, когато самото данъчнозадължено лице извършва данъчна измама. Действително в такъв случай не са изпълнени обективните критерии, на които се основават понятията за доставка на стоки или услуги, извършена от данъчнозадължено лице в това качество, и за икономическа дейност (т. 38). Това означава, че ако след преценка на всички елементи и фактически обстоятелства по делото, не може да се направи извод за действително предадени и получени от доставчика и получателя стоки и услуги, то правото на приспадане не следва да се признае.

Върховният административен съд нееднократно подчертава разликата между сделка в гражданскоправен смисъл и доставка за целите за данъчното облагане – разграничение, нормативно проведено в ЗДДС и Директива 2006/112/ЕО, които последователно си служат само с понятието

“доставка”, не и “сделка”. Докато в гражданскоправен аспект е необходимо и достатъчно съгласието на страните по съществените условия на сделката, за да са облигационноправно обвързани от нея, за доставка по чл. 6, ал. 1 ЗДДС и чл. 14, ал. 1 Директива 2006/112/ЕО се изисква да е настъпило и вещно-транслативното правно действие. При доставки на движими вещи, определени по рода си (каквито са процесните), този правен ефект ще е настъпил, ако правото на собственост върху тях е прехвърлено от доставчика с предаването им на получателя (което в настоящия случай остана недоказано) с оглед придобиването му по разпоредителна правна сделка по чл. 77, пр. 1 ЗС вр. чл. 24, ал. 2 ЗЗД или чрез добросъвестно владение от неособственик по чл. 77, пр. 3 вр. чл. 78, ал. 1 ЗС.

За пълнота на изложеното следва да се отбележи, че произходът на стоките не е обективен признак за доставка по чл. 6, ал. 1 ЗДДС и чл. 14, ал. 1 от Директива 2006/112/ЕО, нито е предпоставка за възникването или упражняване на право на приспадане на данъчен кредит. Съответно недоказването на произхода не означава автоматично, че стоката липсва и не може да е предмет на разпоредителна сделка. Доказването на произхода, обаче може да е индичия за физическото съществуване на стоките като обекти на собственост, годни като такива да бъдат прехвърляни. Подобни индичии биха могли да обезпечат тежашото върху ответника непълно насрещно доказване и са важен информационен източник при липсата на преки доказателства за реалност на извършената доставка.

С оспорения РА на ревизираното лице /РЛ/ са начислени лихви за приспаднал от дружеството данъчен кредит в общ размер на 39 106,38 лв. по фактури № [ЕГН]/27.02.2023 г. и № [ЕГН]/27.02.2023 г. от доставчика „ЕУРО ДОРС“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], с предмет на доставка: „аванс по договор“.

Неправилен и необоснован е изводът на ревизиращите органи, възприет и от решаващия орган, че по посочените фактури е налице неправомерно ползван данъчен кредит, тъй като не са извършени плащания от получателя към доставчика. Към датата на издаване на фактурите, между РЛ и „ЕУРО ДОРС“ ЕООД е сключен договор от 27.02.2023 г., съгласно който изпълнителят „ЕУРО ДОРС“ ЕООД се задължава да достави и монтира 4 бр. еднокрилни пожарозащитни врати от неръждаема стомана, предназначени за тунел „Топли дол“ на АМ „Х.“. Срокът за изпълнение на дейностите по договора е 30 месеца. Този срок е определен в зависимост от срока за изработка и доставка на вратите от доставчика на „ЕУРО ДОРС“ ЕООД - HODAPP GmbH & Co. KG, Германия. На същата дата - 27.02.2023 г. между „ЕН ДЖИ ГРУПС“ ЕООД и „ЕУРО ДОРС“ ЕООД е сключено споразумение за прихващане на насрещни задължения, в т.ч. произтичащи и от процесиите две фактури. В хода на ревизията е дадено обяснение от РЛ и са ангажирани доказателства, че към датата на издаване на фактурите „ЕН ДЖИ ГРУПС“ ЕООД има изискуемо вземане от „ЕУРО ДОРС“ ЕООД. Видно от представените договор за доставка и монтаж на врати и споразумение за прихващане на задължения, които не са оспорени от ревизиращите органи (стр. 12, т. 3.2 от РД), дължимата стойност по процесиите фактури е погасена чрез извършеното прихващане със задължения на доставчика към получателя. В този смисъл неправилен се явява изводът на ревизиращите и решаващия орган, че процесиите фактури за аванс са издадени без основание и без по същите да е да е извършено реално плащане. Прихващането на вземания се явява специфична, но същевременно допустима от закона счетоводна стопанска операция за разплащане или по-точно способ за погасяване на задълженията. В счетоводната практиката най-често се извършва чрез подписване на двустранен протокол /или споразумение/, който се отразява в съответните хронологични счетоводни регистри. С подписване на споразумението за прихващане се счита, че вземането на едната страна е уредено и съответно задължението на другата страна е погасено, без да е необходимо да е налице парично разплащане между двете договарящи се страни. Целта на прихващането е именно да се осъществи изпълнение на задължение, като се избягва двустранното плащане, т.е. взаимните преводи на средства между страните. Следователно, в случая е налице валидно сключен договор за доставка, съответно издадени фактури за авансово плащане по същия и извършено плащане, чрез уговорено между страните прихващане на насрещни вземания.

На 20.01.2025 г., в срока на горепосочения договор, доставчикът „ЕУРО ДОРС“ ЕООД е уведомен от неговия доставчик HODAPP GmbH & Co. KG, Германия, че поради огромния брой заявки няма да успее да спази ангажимента си за доставка на вратите, което е принудило РЛ да развали договора с „ЕУРО ДОРС“ ЕООД. Развалянето на договор за доставка е нормална търговска практика, като тя не е търсен резултат при сключването на сделки между търговците, но е допустима и законоустановена възможност за уреждане на облигационните отношения на страните. Въз основа на издадените кредитни известия /КИ/ № [ЕГН]/ 24.01.2025 г. и КИ № [ЕГН]/24,01:2025 г. ревизираното лице е извършило сторниране на посочените по-горе фактури, издадени във връзка с развалиния договор, като кредитните известия са своевременно и надлежно отразени в справките декларации и регистрите по ЗДДС; както на „ЕН ДЖИ ГРУПС“ ЕООД, така и на „ЕУРО ДОРС“ ЕООД, с посочено в тях основание „разваляне на сделка“, което е установено и от ревизиращия екип.

Редът и начина на издаване на кредитни известия е регламентиран в чл. 115, ал. 1 от ЗДДС, съгласно който доставчикът е длъжен да издаде известие към фактурата при изменение на данъчната основа на доставка или при развалянето на доставка, за която е издадена фактура. Известието се издава задължително не по-късно от 5 дни от възникване на съответното обстоятелство. В чл. 115, ал.3 ЗДДС е регламентирано основанията за издаване на кредитно известие, а именно поради настъпване на обстоятелство, обезсилващо с обратна сила извършена доставка, каквото е развалянето на доставка. Следователно, в законоустановения срок промяната в договореното е отразена и счетоводно, като по това не се спори. Извършената от „ЕН ДИ ГРУПС“ ЕООД корекция в отчетните регистри по ЗДДС по отношение на фактурите от „ЕУРО ДОРС“ ЕООД не обуславя извод, че по отношение на същите не са били налице основанията за приспадане на данъчен кредит към датата на издаването им. Никъде в мотивите на ревизионния акт и ревизионния доклад, не се обосновава твърдение, че към момента на упражняване правото на данъчен кредит - м. ноември 2023 г. дружеството е било недобросъвестно. Напротив, въз основа на представените в хода на ревизията доказателства се установява, че за дружеството са били налице всички нормативно изискуеми предпоставки за възникване право на данъчен кредит и същият е ползван в съответствие с нормата на чл. 68, ал. 1, т. 2 ЗДДС. Единствено в решението на директора на дирекция „ОДОП“ С. се съдържат аргументи, че РЛ не е доказало своята добросъвестност, но те са общо формулирани, като е прието, че са създадени условия за злоупотреби, а това е достатъчно основание, за да се приеме недобросъвестно поведение на „ЕН ДЖИ ГРУПС“ ЕООД. Обстоятелството, че плащането по процесите две фактури не е извършено по банков път, а чрез прихващане на задължения, по никакъв начин не може да обуслови извод за недобросъвестност на страните по сделката и по конкретно на ревизираното дружество. Напротив, след развалянето ѝ, страните са коригирали издадените фактури, което е своевременно отразено в съответните регистри по ЗДДС.

Съдът намира, че не са налице основания за начисляване на лихва по чл. 175 ДОПК вр. чл. 1 от ЗЛДТДПДВ. Механизмът на ДДС, предвижда, че данъкът се дължи от доставчика и той самостоятелно определя неговия размер за всеки данъчен период. В ревизионния акт не се съдържат твърдения, че доставчикът „ЕУРО ДОРС“ ЕООД не е внесъл дължимият ДДС. Следователно към момента на упражняване право на данъчен кредит РЛ е намалило резултатът си за съответния данъчен период със сумата, която неговият доставчик се е задължил да внесе в бюджета. Реално не е налице ощетяване на фиска, чрез действията на двете дружества. Освен това, ако доставчикът не е внесъл дължимите суми за ДДС, то лихвата за неизпълнението на това задължение не може да се възлага в тежест на получателя по доставката. При облагането с ДДС е налице структурна връзка между всеки етап от производството и търговията със стоки и/или услуги, като наличието на такава връзка гарантира принципа за неутралитета на данъка. Начисляването на ДДС във връзка с извършена доставка е реципрочно на правото на данъчен кредит, което възниква за получателя по доставката. В този смисъл, в настоящият случай неправилно е определена лихва за дружеството на основание „неправомерно ползвания данъчен кредит“. Към момента на упражняване на правото на данъчен кредит, дружеството е имало, съществуващ договор, по който са били издадени фактури за аванс. За ревизираното лице не възникват задължения към бюджета, върху които

следва да бъде начислена лихва по реда на чл.175 ЗДДС, тъй като то се ползва от право, на данъчен кредит. Задължението за внасяне на ДДС възниква за доставчика по сделката „ЕУРО ДОРС“ ЕООД и той следва да понесе санкцията за начисляване на лихва, ако не е изпълнил задължението си да внесе дължимия данък. Поради това и с оглед приетите в хода на ревизията писмени доказателства, неоспорени от ревизиращия екип следва да се приеме, че към датата на издаване на процесиите фактури, от „ЕН ДЖИ ГРУПС“ ЕООД добросъвестно е упражнено правото на приспадане на данъчен кредит и в следствие е извършена корекция на същото, поради отпаднало основание.

Съгласно чл. 175, ал. 1 от ДОПК за неплатените в законоустановените срокове публични задължения се дължи лихва в размер, определен в съответния закон; лихва се дължи и: 1. за неправилно възстановени или прихванати публични вземания, включително всякакви плащания, получени въз основа на искане за възстановяване съгласно данъчното и осигурителното законодателство; 2. върху невнесената в предвидения в закона срок авансова вноска - от датата, на която авансовата вноска е станала изискуема, до датата на внасяне на авансовата вноска, но не по-късно от 31 декември на годината, за която ре дължи авансовата вноска. Същевременно, в чл. 1 от ЗЛДТДПДВ е предвидено, че неплатените в сроковете за доброволно плащане, неударжаните или ударжани, но невнесени в срок данъци, такси, отчисления от печалби, вноски към бюджета и други държавни вземания от подобен характер се събират със законната лихва. Със същата лихва се събират неплатените в срока за доброволно плащане вноски по задължителното застраховане на имуществата.

Тълкувани двете норми водят до извод, че лихва се начислява на данъчнозадължено лице ако не заплати в срок дължими от него публични задължения свързани с начислени му данъци и осигуровки, както и при извършване на действия свързани с неправилно получаване на плащания по данъчното и осигурително право или при невнасяне в срок на законоустановени задължителни вноски. Доколкото се касае за данъчни норми, същите не могат да бъдат тълкувани разширително, тъй като в конкретния случай е начислена лихва не за дължими данъци или други публични задължения, а поради това, че дружеството, според ревизиращия орган, неправилно е ползвало ДК по сторнирани впоследствие фактури. Следователно, със спорния РА не са налице установени публични задължения върху които да се дължи /начислява/ лихва на посочените правни основания – в т.см. Решение № 3394 от 20.03.2024 г. на ВА по адм. д. № 9197/2023 г., VIII отд. И др.

С оглед изложеното, съдът намира за основателна жалбата на „ЕН ДЖИ ГРУПС“ ЕООД, поради което и РА като незаконосъобразен следва да се отмени.

При този изход на спора на жалбоподателя се дължат разноски в доказанния размер от 1050лв.

С тези мотиви, съдът

РЕШИ

ОТМЕНЯ по жалба на „ЕН ДЖИ ГРУПС“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] -Ревизионен акт /РА/ №Р-22221024000707-091-001/14.03.2025 г., поправен с Ревизионен акт №»11-22221025055346-003-001 /24.03.2025 г. за поправка на Ревизионен акт, издадени от В. В. В. - орган, възложил ревизията, и М. И. К. - ръководител на ревизията, в частта, в която е потвърден с Решение № 536 от 02.06.2025 г., издадено от директора на дирекция „ОДОП“ – С. при ЦУ на НАП, относно установяване задълженията за корпоративен данък за периодите от 01.01.2022 г. до 31.12.2022 г. и по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ за периодите от 01.01.2023 г. до 31.12.2023 г.

ОСЪЖДА Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“- [населено място] да заплати на „ЕН ДЖИ ГРУПС“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] сумата от 1050 лв. разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд по реда на АПК в 14 – дневен срок от деня на съобщаването му на страните.